

II

(Icke-lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

KOMMISSIONENS DELEGERADE FÖRORDNING (EU) 2018/171

av den 19 oktober 2017

om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller tekniska tillsynsstandarder för väsentlighetströskeln för förfallna kreditförpliktelser

(Text av betydelse för EES)

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 ⁽¹⁾, särskilt artikel 178.6 tredje stycket, och

av följande skäl:

- (1) Eftersom marknadsvillkoren och de ekonomiska villkoren är likartade inom en och samma jurisdiktion bör de behöriga myndigheterna, för samtliga institut inom deras respektive jurisdiktion, fastställa en enda tröskel för när en kreditförpliktelse ska betraktas som väsentlig enligt artikel 178.1 b i förordning (EU) nr 575/2013. En sådan väsentlighetströskel bör vara konsekvent över tiden och medför vidare en ökad jämförbarhet mellan kapitalkraven för institut inom en och samma jurisdiktion.
- (2) Å ena sidan beror det belopp som kan betraktas som väsentligt på de samlade kreditförpliktelsernas nivå. Å andra sidan tenderar institut att betrakta samtliga belopp som underskrider en viss nivå som oväsentliga, oavsett deras relation till de samlade kreditförpliktelserna. Väsentlighetströskeln bör därför bestå av två komponenter: en absolut komponent (ett absolut belopp) och en relativ komponent (den förfallna kreditförpliktelsens andel i procent av de samlade kreditförpliktelserna). En förfallen kreditförpliktelse bör således betraktas som väsentlig när både tröskeln uttryckt som ett absolut belopp och tröskeln uttryckt som en procentandel överskrids.
- (3) Mellan olika gäldenärer kan det finnas betydande skillnader i fråga om genomsnittlig inkomst och kreditförpliktelsernas genomsnittliga belopp. Väsentlighetströsklarna bör följaktligen differentieras i enlighet därmed, med separata absoluta komponenter av tröskeln för hushållsexponeringar och tröskeln för alla övriga exponeringar.
- (4) Väsentlighetströskeln bör anpassas till varje jurisdiktions lokala särdrag. Skillnader i ekonomiska villkor, inbegripet olika prisnivåer, motiverar att väsentlighetströskelns absoluta komponent varierar från jurisdiktion till jurisdiktion. En sådan differentiering är dock sällan motiverad när det gäller den relativa komponenten. Således bör den relativa komponenten i princip vara densamma i samtliga jurisdiktioner, medan viss flexibilitet tillåts för den absoluta komponenten. Detta möjliggör för de behöriga myndigheterna att fastställa väsentlighetströskeln på en lämplig nivå upp till en angiven maximinivå och med hänsyn till de särskilda villkoren inom deras respektive jurisdiktion.

⁽¹⁾ EUTL 176, 27.6.2013, s. 1.

- (5) Även om villkoren för fastställande av väsentlighetströsklar bör harmoniseras mellan olika jurisdiktioner i unionen bör vissa skillnader i fråga om tillämpliga trösklar få kvarstå, som en återspeglning av de olika risknivåer som bedöms som rimliga av relevanta behöriga myndigheter på de olika nationella marknaderna. Den lämpliga nivån på väsentlighetströskeln kan således behöva diskuteras inom de olika tillsynskollegerierna.
- (6) Väsentlighetströskeln kan ha en betydande inverkan på beräkningen av kapitalkrav och förväntade förluster för samtliga institut inom den berörda jurisdiktionen, oavsett vilken metod som används för beräkningen. Vid fastställandet av väsentlighetströskeln bör därför de behöriga myndigheterna beakta en rad olika faktorer, inbegripet hushållsexponeringars särskilda riskkännetecken. De särskilda riskkännetecknen för hushållsexponeringar respektive för alla andra typer av exponeringar bör övervägas separat.
- (7) En väsentlighetströskel som den behöriga myndigheten inom en viss jurisdiktion fastställt kan bli tillämplig för institut som verkar på gränsöverskridande basis. Den tröskel som den behöriga myndigheten i en annan jurisdiktion fastställt kan således vara en viktig faktor när en behörig myndighet bedömer huruvida den risknivå som avspeglas av en viss tröskel är rimlig. De väsentlighetströsklar som fastställs av de behöriga myndigheterna bör följaktligen vara transparenta och meddelas Europeiska bankmyndigheten (EBA), så att de kan offentliggöras.
- (8) De behöriga myndigheterna bör fastställa väsentlighetströskeln på en nivå som motsvarar den risknivå de bedömer som lämplig. Eftersom den risknivån beror på hur väsentlighetströskeln tillämpas vid processen för att identifiera ett fallissemang, måste de behöriga myndigheterna vid fastställandet av tröskeln göra vissa antaganden om hur de belopp och bråktal som ska jämföras med väsentlighetströskelns absoluta och relativa komponenter ska beräknas och i vilket skede av processen för att identifiera ett fallissemang väsentlighetströskeln ska bli tillämplig. I detta sammanhang bör tröskeln fastställas så att institut kan identifiera gäldenärer som innebär betydligt högre risker, till följd av att de delvis eller då och då men alltid systematiskt inte betalar i tid, och så att instituten i god tid kan identifiera en väsentlig förfallen kreditförpliktelse.
- (9) Hur pass väsentliga förfallna kreditförpliktelser är utgör en del av definitionen av fallissemang i artikel 178.1 b i förordning (EU) nr 575/2013. För institut som använder en metod som baseras på intern riskklassificering (nedan kallad *internmetoden*) medför varje ändring av den definitionen betydande ändringar av de riskklassificeringssystem som används för att beräkna kapitalbaskraven för kreditrisk. Den behöriga myndigheten bör således inte ändra väsentlighetströskeln såvida den inte är bristfällig till följd av ändrade marknadsvillkor eller ekonomiska villkor som medför betydande snedvridningar av processen för att definiera ett fallissemang.
- (10) De behöriga myndigheterna bör kunna skjuta upp tillämpningen av väsentlighetströsklar för institut som måste genomföra betydande ändringar av sina internmetodmodeller och för institut för vilka genomförandet av sådana trösklar blir betungande till följd av att deras tidigare metod för fastställande av förfallna exponeringars väsentlighet skiljer sig avsevärt från metoden för sådana trösklar. För de institut som använder internmetoden men tillämpar schablonmetoden för en viss del av sina exponeringar på grundval av artikel 148 eller 150 i förordning (EU) nr 575/2013, bör vidare datumen för tillämpning av de nya väsentlighetströsklarna anpassas till varandra i fråga om institutens samtliga exponeringar. För att förhindra alltför stora fördröjningar av tillämpningen av trösklar i unionen bör emellertid sådana förlängningsperioder vara begränsade.
- (11) De behöriga myndigheterna bör få tillräckligt med tid att göra den heltäckande analys som krävs för att fastställa väsentlighetströskeln på en rimlig nivå.
- (12) Denna förordning baseras på det förslag till tekniska tillsynsstandarder som EBA lagt fram för kommissionen.
- (13) EBA har genomfört ett öppet offentligt samråd om det förslag till tekniska tillsynsstandarder som denna förordning grundar sig på, analyserat de möjliga kostnaderna och fördelarna och begärt ett yttrande från den bankintressentgrupp som inrättats i enlighet med artikel 37 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Villkor för fastställande av en väsentlighetströskel för hushållsexponeringar

1. För samtliga institut inom dess jurisdiktion ska en behörig myndighet fastställa en gemensam väsentlighetströskel för hushållsexponeringar.

För de institut som tillämpar definitionen av fallissemang enligt artikel 178.1 första stycket a och b i förordning (EU) nr 575/2013 på nivån för en enskild kreditfacilitet får emellertid den behöriga myndigheten fastställa en separat gemensam väsentlighetströskel för hushållsexponeringar.

2. Den väsentlighetströskel som avses i punkt 1 första stycket ska bestå av en absolut och en relativ komponent.

Den absoluta komponenten ska uttryckas som ett maximibelopp för summan av en gäldenärs samtliga förfallna skulder till ett institut, till institutets moderföretag eller till institutets dotterföretag (nedan kallad en *förfallen kreditförpliktelse*). Maximibeloppet får inte överstiga 100 euro eller motsvarande belopp i berörd nationell valuta.

Den relativa komponenten ska uttryckas som en procentandel som återspeglar den förfallna kreditförpliktelsens andel av det totala beloppet för samtliga de exponeringar i balansräkningen som institutet, institutets moderföretag eller dess dotterföretag har mot den gäldenären, med undantag av aktieexponeringar. Procentandelen ska ligga mellan 0 och 2,5 % och fastställas till 1 % när en sådan andel återspeglar en risknivå som den behöriga myndigheten anser vara rimlig i enlighet med artikel 3.

3. Den väsentlighetströskel som avses i punkt 1 andra stycket ska fastställas i enlighet med villkoren i punkt 2, med den enda skillnaden att den "förfallna kreditförpliktelsen" och det "totala beloppet för samtliga exponeringar i balansräkningen som institutet har mot den gäldenären, med undantag av aktieexponeringar" ska syfta på de belopp av gäldenärens kreditförpliktelser som följer av en enskild kreditfacilitet som institutet, dess moderföretag eller något av dess dotterföretag har beviljat.

4. Vid fastställandet av väsentlighetströskeln i enlighet med denna artikel ska den behöriga myndigheten beakta hushållsexponeringars riskkännetecken och, för banker som tillämpar internmetoden, den specificering av hushållsexponeringar som beskrivs i artikel 147 i förordning (EU) nr 575/2013 eller, för institut som tillämpar schablonmetoden, den specificering av hushållsexponeringar som beskrivs i artikel 123 i samma förordning.

5. Vid fastställandet av väsentlighetströskeln i enlighet med denna artikel ska den behöriga myndigheten anta att gäldenären har fallerat när både den gräns som uttrycks genom tröskelns absoluta komponent och den gräns som uttrycks genom tröskelns relativa komponent överskrider under antingen 90 på varandra följande dagar eller 180 på varandra följande dagar, i de fall samtliga de exponeringar som tas med i beräkningen av den förfallna kreditförpliktelsen är säkrade genom bostadsfastigheter eller små och medelstora företags kommersiella fastigheter och de 90 dagarna i enlighet med artikel 178.1 b i förordning (EU) nr 575/2013 har ersatts med 180 dagar i fråga om sådana exponeringar.

Artikel 2

Väsentlighetströskel för andra exponeringar än hushållsexponeringar

1. För samtliga institut inom dess jurisdiktion ska en behörig myndighet fastställa en gemensam väsentlighetströskel för andra exponeringar än hushållsexponeringar.

2. Den väsentlighetströskel som avses i punkt 1 ska fastställas i enlighet med villkoren i artikel 1.2, med den enda skillnaden att tröskelns absoluta komponent inte får överstiga 500 euro eller motsvarande belopp i berörd nationell valuta.

3. Vid fastställandet av väsentlighetströskeln i enlighet med denna artikel ska den behöriga myndigheten beakta riskkännetecknen för andra exponeringar än hushållsexponeringar.

4. Vid fastställandet av väsentlighetströskeln i enlighet med denna artikel ska den behöriga myndigheten anta att gäldenären har fallerat när både den gräns som uttrycks genom tröskelns absoluta komponent och den gräns som uttrycks genom tröskelns relativa komponent överskrider under antingen 90 på varandra följande dagar eller 180 på varandra följande dagar, i de fall de exponeringar som tas med i beräkningen av den förfallna kreditförpliktelsen är exponeringar mot ett offentligt organ och de 90 dagarna i enlighet med artikel 178.1 b i förordning (EU) nr 575/2013 har ersatts med 180 dagar i fråga om sådana exponeringar.

Artikel 3

Riskenivå

En behörig myndighet ska anse att en väsentlighetströskel avspeglar en rimlig riskenivå enligt kraven i artikel 178.2 d i förordning (EU) nr 575/2013 när en sådan tröskel varken leder till en redovisning av ett överdrivet stort antal fallissemang som beror på andra omständigheter än en gäldenärs finansiella svårigheter eller till betydande fördröjningar av redovisningen av fallissemang som beror på en gäldenärs finansiella svårigheter.

Artikel 4

Meddelande av väsentlighetströsklar

En behörig myndighet ska meddela EBA de väsentlighetströsklar som fastställs inom dess jurisdiktion. Den behöriga myndighet som fastställer väsentlighetströskelns relativa komponent till en högre eller lägre procentandel än 1 % ska motivera detta för EBA.

Artikel 5

Uppdatering av väsentlighetströsklar

Om en väsentlighetströskels absoluta komponent fastställs i en annan valuta än euro och det motsvarande beloppet för den komponenten till följd av valutakursernas volatilitet blir högre än 100 euro i fråga om hushållsexponeringar eller 500 euro i fråga om andra exponeringar än hushållsexponeringar, ska tröskeln inte ändras, såvida den behöriga myndigheten inte för EBA visar belägg för att väsentlighetströskeln inte längre avspeglar en riskenivå som av den behöriga myndigheten bedöms som rimlig.

Artikel 6

Dag för tillämpning av en väsentlighetströskel

En behörig myndighet ska ange den dag då en väsentlighetströskel ska börja tillämpas, vilken får variera för olika kategorier av institut men inte får infalla senare än den 31 december 2020 i fråga om institut som använder schablonmetoden enligt del tre avdelning II kapitel 2 i förordning (EU) nr 575/2013.

Artikel 7

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 7 maj 2018.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 19 oktober 2017.

På kommissionens vägnar

Jean-Claude JUNCKER

Ordförande
